
RODINNÁ SEŠLOST

ŘÍJEN 1946

„Rodinná sešlost“ je úžasná povídka, protože jsem ji napsal pro časopis *Weird Tales* a tehdy jsem byl jedním z jejich „hlavních“ autorů. Dotáhl jsem to na dvacet dolarů za povídku, stával se ze mě boháč, zvedli mi honorář z půl centu za slovo na penny za slovo. Povídku jsem napsal, poslal jsem ji a oni mi ji VRÁTILI – něco takového prý není pro ně, není to tradiční duchařský příběh. Poslal jsem povídku do *Mademoiselle* a přišel mi telegram, že tahle povídka se do jejich časopisu nehodí, ale hodlají prý pozměnit časopis, aby se hodil k povídce. Sestavili tedy číslo halloweenové a přizvali do něho různé další spisovatele – Kay Boyle jim napsal článek a získali Charlese Addamse, aby udělal dvoustránkovou ilustraci. Tím mi pomohli představit se literární společnosti v New Yorku, protože moji povídku objevil mezi spoustou sentimentálních kýčů v *Mademoiselle* Truman Capote. Byl tehdy redakčním poslíčkem.

„Přicházejí,“ řekla Cecy, ležící na zádech v posteli.

„Kde jsou?“ zavolal Timothy ode dveří.

„Někteří z nich nad Evropou, jiní nad Asií, ještě jiní nad ostrovy a další nad Jižní Amerikou!“ řekla Cecy, oči zavřené, řasy dlouhé, hnědé a rozechvělé, ústa otevřená, aby z nich mohla unikat rychle šeptaná slova.

Timothy přistoupil blíž po holých vrzavých prknech pokoje v patře. „Kdo to je?“

„Strýček Einar a strýček Fry, a tamhle je bratranec William, a teď vidím Fruldu a Helgar a tetu Morgianu a sestřenici Vivian, a vidím strýčka Johanna! Všichni spěchají sem!“

„Jsou vysoko na obloze?“ křičel Timothy a jeho malé šedé oči plály. Jak tam stál u postele, nevypadal na víc než čtrnáct let. Zvenčí vanul vítr a dům byl temný, osvětlený jen září hvězd.

„Přilétají vzduchem a putují po zemi v mnoha podobách,“ odpověděla Cecy ze spánku. Ležela bez hnutí v posteli, vmýšlela se do svého nitra a tlumočila, co tam vidí. „Vidím bytost podobnou vlku, která se brodí temnou řekou – mělčinou –, teď je právě nad vodopádem, její srst se leskne ve světle hvězd. Vidím hnědý dubový list, který vítr nese vysoko po obloze. Vidím letět malého netopýra. Vidím mnoho jiných tvorů běžících pod stromy v lese a míhajících se v nejvyšších větvích, všichni míří sem!“

„Budou tady do zítřejšího večera?“ Timothy vzrušeně svíral okraj prostěradla. Pavouk mu na klopě poskakoval jako černé kyvadlo, tančil vzrušením. Timothy se sehnul k sestře. „Budou tady včas na rodinnou sešlost?“

„Ano, ano, Timothy, ano,“ vzdychla Cecy. Ztuhla. „Už se mě na nic neptej. Jdi teď pryč. Nech mě cestovat po místech, která mám nejraději.“

„Díky, Cecy,“ řekl. Vyšel na chodbu a pak se rozběhl do svého pokoje. Rychle si ustlal postel. Probudil se teprve před několika minutami, při západu slunce, a když vyšla první hvězda, běžel se podělit o své vzrušení z chystané slavnosti s Cecy. Teď spala tak klidně, že ji ani neslyšel.

Když si Timothy umýval obličej, pavouk visel na stříbrném lasu z jeho krku. „Jen si to pomysli, Pavy, zítra bude svátek Všech svatých!“

Zvedl hlavu a podíval se do zrcadla. Jeho zrcadlo bylo jediné, které bylo v domě povoleno. Byl to matčin ústupek jeho ‚nemocí‘. Ach, kdyby jen nebyl tak postižený! Otevřel ústa a prohlédl si ubohé, nevyhovující zuby, kterými ho příroda obdařila. Vypa-

daly spíš jako kukuřičná zrnka, kulaté, měkké a bledé v jeho čelistech. A jeho špičáky nestály za nic! Něco z jeho dobré nálady ho opustilo.

Už byla úplná tma a on musel zapálit svíčku, aby viděl. Cítil se vyčerpaný. Poslední týden žila celá Rodina podle zvyklostí Starého světa. Spali ve dne, při západu slunce se probouzeli, aby vyšli ven. Pod očima měl modré kruhy. „Není to se mnou dobré, Pavy,“ řekl tiše drobnému stvoření. „Nemůžu si ani zvyknout spát ve dne jako ostatní.“

Zvedl svíci. Ach, mít tak silné zuby s tesáky jako ocelové hřebky. Nebo silné ruce, nebo aspoň silnou mysl. Umět tak svobodně vysílat svou mysl jako Cecy, zatímco by ležel na měkké posteli a spal. Ale neuměl to, byl nedokonalý, byl nemocný. Dokonce – zachvěl se a pozvedl svícen výš – se bojí tmy. Jeho bratři nad ním ohrnovali nos. Bion, Leonard a Sam. Smáli se mu, protože spal v posteli. U Cecy to bylo jiné; její postel patřila k pohodlí, které potřebovala, aby se mohla soustředit a posílat mysl svobodně na lov. Ale spal Timothy jako ostatní v báječných leštěných truhlách? Nespál! Matka mu dovolila, aby měl svou vlastní postel, svůj vlastní pokoj, svoje vlastní zrcadlo. Není divu, že se ho Rodina stranila jako světcova kříže. Kdyby mu aspoň na zádech vyrostla křídla. Svlékl si košili a záda si prohlédl. A znovu si povzdechl. Bylo to beznadějně. Úplně.

Z přízemí se ozývaly tajemné a záhadné zvuky. Šustění černého flóru rozvěšovaného ve všech místnostech, na všech stropích a dveřích. Vůně černých voskových svíček stoupala po schodišti se zábradlím.

Matčín hlas, vysoký a pevný. Otcův hlas, který v ozvěně vycházel z vlhkého sklepa. Zvenku přišel do starého venkovského domu Bion a táhl velké dvougalonové kanystry se žbluňkající tekutinou.

„Musím na slavnost, Pavy,“ řekl Timothy. Pavouk se zatočil na konci své hedvábné nitě a Timothy se náhle cítil opuštěně. Mohl leštit rakve, chodit na muchomůrky a pavouky, věšet černý flór, ale až slavnost začne, nikdo si ho ani nevšimne. Čím

méně toho nepovedený syn řekne, čím méně ho bude vidět, tím lépe.

Dole proběhla domem Laura. „Rodinná sešlost!“ volala ve sele. „Rodinná sešlost!“ Zvuk jejích kroků zněl všude a nikde.

Timothy znovu nakoukl do Cecyina pokoje a viděl, že tvrdě spí. Dolů scházela jen jednou za čas. Většinou zůstávala v posteli. Báječná Cecy. Hrozně rád by se jí zeptal: „Kdepak jsi teď, Cecy? A v kom? A co se děje? Jsi za horami? A jaké to tam je?“ Ale místo toho vešel do Ellenina pokoje.

Ellen seděla u stolu, třídila svou sbírku světlých, zrzavých a černých vlasů a malých zahnutých srpků nehtů, které získala jako manikérka v kosmetickém salónu v Mellin Town pět mil odtud. V jednom rohu ležela mohutná mahagonová truhla s jejím jménem.

„Jdi pryč,“ řekla, aniž se na něj vůbec podívala. „Nemůžu pracovat, když na mě civíš.“

„Svátek Všech svatých, Ellen!“ zvolal a snažil se být přátelský. „Jen si to pomysli!“

„Cha!“ Vhodila několik nehtů do malého bílého pytlíku a přilepila na něj nálepku. „Co to pro tebe znamená? Zase budeš strachy bez sebe! Raději se vrať do postele.“

Timothy zrudl. „Musím ležít, pracovat a pomáhat ostatním.“

„Jestli hned nevypadneš, najdeš zítra v posteli tučet syrových ústřic,“ řekla Ellen věčně. „Padej, Timothy.“

Jak se slepý vzteky hnal ze schodů, vrazil do Laury.

„Koukej na cestu!“ procedila sevřenými ústy, ze kterých jí trčelo několik malých hřebíčků s velkými hlavičkami. Zatloukala je do dveří a věšela na ně – bezva fůr! – napodobeniny vličího moru. „Tohle strýčka Einara pořádně vyděsí!“ křikla na všechny.

A byla pryč. Timothy běžel k otevřeným sklepním dveřím a nasál zdola dávku vlhkého, zemitého vzduchu. „Tati?“

„Bylo na čase,“ zavolal na něj jeho otec schodištěm. „Honem poběž dolů, nebo s tím nebudeme hotoví, než sem dorazí!“

Timothy zaváhal jen tak dlouho, aby se zaposlouchal do milionu ostatních zvuků plnicích dům. Jeho bratři se prohnali ko-

lem něj jako vlaky stanicí a přitom na sebe pokřikovali a hádali se. Kdyby stál na jednom místě dost dlouho, celá domácnost by postupně prošla kolem s nejrůznějšími věcmi v bledých rukou. Leonard se svým malým černým doktorským kufříkem, Samuel s velkou zaprášenou knihou vázanou v ebenově černé kůži pod paží a náruči plnou černého flóru a Bion, který mezitím zašel k dodávce venku a teď se vracel s dalšími galony tekutiny.

Otec přestal leštit a podal Timothymu hadr a plechovku s voskem. Zaťukal na velkou mahagonovou truhlu. „Tak pojď a vylešti ji, ať se můžeme pustit do další. Alespoň zaženeš spánek.“

Zatímco Timothy leštil rakev, nakoukl dovnitř.

„Strýček Einar je hodně velký, že, tati?“

„Hm.“

„Jak velký?“

„To si můžeš domyslet z velikosti truhly.“

„Má sedm stop?“

„Moc ti to mluví.“

Timothy leštil rakev. „A váží dvě stě pět liber.“

Otec si odfrknul. „Dvě stě patnáct.“

„Plus místo pro křídla!“

Otec ho odstrčil. „Děláš to špatně. Takhle se to musí. Dívej se!“

Kolem deváté vyšel Timothy ven do říjnového počasí. Ve chvíli teplém a chvíli chladném větru se dvě hodiny procházel loukami a sbíral muchomůrky a pavouky.

Prošel kolem malé farmy. Kdyby jen věděli, co se děje v našem domě, pomyslel si při pohledu na zářící okna stavení. Vylezl na pahorek a zahleděl se na město vzdálené několik mil a ponořený do spánku, na bílé okrouhlé hodiny vysoko v dáli na věži kostela. Ani město nic netušilo.

Domů přinesl mnoho sklenic plných muchomůrek a pavouků.

Ve sklepní kapli se sloužil krátký obřad: otec odříkal temné liturgie, matčiny krásné slonovinově bílé ruce se pohybovaly v obráceném požehnání a byly tam všechny děti, kromě Cecy, která ležela nahoře v posteli. Ale Cecy mezi nimi byla také. Dívala

se, teď z Bionových očí, teď ze Samuelových, teď z matčiných a pak jste ucítili pohyb a už byla ve vás, jen nakratičko a zase letěla pryč.

Timothy se modlil se sevřeným žaludkem k Temnému.

„Prosím, prosím, pomoz mi, abych vyrostl, pomoz mi, abych byl jako mé sestry a bratři. Nedopust', abych byl jiný. Kdybych jen dokázal tvořit umělé obrazy z vlasů, jaké tvoří Ellen, nebo způsobit, že se do mě lidi zamilují, jako to dělá Laura, nebo číst podivné staré knihy, jaké čte Sam, nebo pracovat ve váženém zaměstnání, jaké má Leonard a Bion. Nebo ať alespoň jednoho dne založím rodinu, jako ji založili maminka a táta...“

O půlnoci dorazili první příbuzní!

Babička s dědou, až ze Starého světa, veselí a upovídání. To bylo vítání!

Pak už přicházeli další každou hodinu. Ozývalo se třepotání křídel za oknem, škrábání na přední dveře, klepání na zadní. Zvuky ze sklepa a šelestění z půdy, komínem zavýskl podzimní vítr. Matka naplnila velkou křišťálovou mísu tekutinou. Otec běhal z místnosti do místnosti a zapaloval další voskové svíčky Laura a Ellen přitloukaly na dveře další imitace včelího moru. A Timothy tam stál uprostřed všeho toho shonu, obličej bez výrazu, ruce spuštěné podél boků se mu trochu třáslly, jak těkal očima hned sem a hned zase tam, rychle, rychle! Všechno vidět! Bušení na dveře, smích, temnota, zvuk tekoucího vína, větru, dупot nohou, vítající hlasy ode dveří, drnění průhledných okeních tabulek, míhajících se stíny, další příchody, víření, mizení.

Večírek začínal!

Pět, deset, patnáct, třicet lidí! A šedesát dalších ještě mělo přijít!

„Vida, a tohle musí být Timothy!“

„Cože?“

Studící prsty jej uchopily za ruku. Sklonil se k němu podlouhý, vousatý obličej. „Kluk jako buk,“ řekl ten muž.

„Timothy,“ řekla matka. „Tohle je tvůj strýček Jason.“

„Ahoj, strýčku Jasone.“

„Propáníčka, nepřipadáš mi moc šťastný, synovče Timothy.“

„Jsem v pořádku.“

„Tak děkuji, že jsi mi to řekl, chlapče. Vzmuž se.“ Muž jemně ťukl Timothymu studenou pěstí zespod do brady.

„A tady máme –“ matka odvedla strýčka Jasona pryč. Strýček Jason se obrátil, podíval se na Timothyho přes pláštěm zakryté rameno a mrkl na něj skelným okem.

Timothy osaměl.

Ze vzdálenosti tisíce mil, ve tmě ozářené svícemi, slyšel vysoký, ječivý hlas; to byla Ellen. „A mí bratři, ti jsou ale chytří. Uhodnete, jaké mají zaměstnání, teto Morgianno?“

„Nemám zdání.“

„Pracují v městské márnici.“

„No tohle!“ Zalapání po dechu.

„Ano!“ Pronikavý smích. „Je to k nezaplacení!“

„Báječné!“

Všichni jásali.

Timothy stál velice tiše.

Smích utichal. „Nosí domů potravu pro nás všechny.“

Laura zvolala: „Ano! Víš, jak pracují zaměstnanci pohřebního ústavu, tetičko?“

Teta Morgianna si nebyla jistá podrobnostmi.

„No,“ začala Laura odborně. „Zabodnou do mrtvého malé stříbřité jehly připevněné k červeným gumovým hadičkám a vyčerpají z něj krev. Pak mu do žil napumpují konzervant. Většina pohřebníků tu krev pak spláchne do kanálu. Ale Leonard a Bion ne, kdepak! Oni ji nosí domů v kanystrech pro mámu, tátu a nás všechny. Samozřejmě – Timothy...“

Timothy sebou trhl.

„Ne, ne,“ syčela máma na Lauru.

„Timothy,“ protahovala Laura a váhala vypustit ta slova z úst.

Rozpačité ticho. Pak se hlas strýčka Jasona zeptal: „Ano? Povídej, co je s Timothy?“

„Ach, Lauro, dávej pozor na pus,“ povzdechla si matka.